Súd:	Okresný súd Poprad
Spisová značka:	11C/60/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8716211146
Dátum vydania rozhodnutia:	22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Peter Kuruc
ECLI:	ECLI:SK:OSPP:2019:8716211146.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, sudcom JUDr. Petrom Kurucom, v právnej veci žalobcov 1/ M. V., G.. XX.X.XXXX, K. J. U., V. V. XXX/X, 2/ T. V., G.. XX.X.XXXX, K. J. U., V. V. XXX/X, 3/ A. K., G.. XX.X.XXXX, K. J. U., V. V. XXX/X, zastúpená opatrovníčkou M. V., G.. XX.X.XXXX, K. J. U., V. V. XXX/X, 4/ N. K., G.. XX.XX.XXXX, K. J. U., V. V. XXX/X, 5/ T. V., G.. XX.XX.XXXX, K. J. U., V. V. XXX/X, zastúpených Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, IČO: 44250029, proti žalovaným 1/ UNIQA poisťovňa, a. s., Krasovského 15, 851 01 Bratislava, IČO: 00653501, zast. PRK Partners, s. r. o., advokátska kancelária, Hurbanovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35978643 a 2/ N. W., G.. XX.X.XXXX, K. J. U., Ž. XXX/XX, zast. slc partners, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 16, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47246634, v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy 50.000,-- eur s prísl., takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 7.000,-- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného.

II. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 7.000,-- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného.

III. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 3. rade sumu 5.000,-- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného.

IV. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 4. rade sumu 5.000,-- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného.

V. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 5. rade sumu 5.000,-- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného.

VI. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

VII. Žalobcovia v 1. až 5. rade majú nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia žalobou zo dňa 21.12.2016 žiadali, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť každému zo žalobcov sumu 10.000,-- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobcovia uviedli, že pri dopravnej nehode dňa XX.XX.XXXX zomrel Z. V., syn žalobcov v 1. a 2. rade a brat žalobcov v 3. až 5. rade. Dopravnú nehodu zavinil žalovaný v 2. rade, ktorý aj bol v trestnom konaní odsúdený zo spáchania prečinu usmrtenia. Motorové vozidlo, ktorým bola nehoda spôsobená, bolo v čase nehody povinne zmluvne poistné u žalovanej v 1. rade. V žalobe uviedli, že so zosnulým žili v spoločnej domácnosti, boli si veľmi blízki a strata ich silne zasiahla. Poukázali na to, že smrť menovaného bola nečakaná, bezdôvodná, tragická. Tragické vyhasnutie mladého života, v čase smrti mal Z. V. len 27 rokov, zanechalo v rodine žalobcu prázdne miesto, ktoré nie je možné ničím zaplniť. Jeho smrť vážne zasiahla do súkromia všetkých žalobcov. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnili s poukazom na ust. § 11 a § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s argumentáciou žalovanej v 1. rade poukázali na rozhodnutia Európskeho súdneho dvora z 24.10.2013, a to C-22/12 ako aj C-277/12. K námietke premlčania vznesenej žalovanou v 1. rade uviedli, že túto nepovažujú za dôvodnú, pretože nároky na náhradu nemajetkovej, ktoré sú uplatňované na základe § 11 Obč. zákonníka, sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote a v tejto súvislosti poukázali aj na rozhodovaciu prax súdov. Nesúhlasili ani s argumentáciou, že by súd mal zohľadňovať majetkové pomery žalovaného v 2. rade, pretože majetkové pomery škodcu môžu výnimočne mať vplyv na výšku priznanej škody, avšak len v prípade, pokiaľ by táto škoda nebola krytá poistením.

2. Žalovaná v 1. rade žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie, pretože nárok žalobcov voči nej nemá právny základ. Občiansky zákonník dôsledne rozlišuje medzi pojmom škoda a nemajetková ujma, pretože kým jedno je považované za ujmu materiálnu, vrátane škody spôsobenej na zdraví, ktorá je poisťovňou v režime povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nahrádzaná, druhé predstavuje ujmu výlučne v osobnostnej sfére poškodených, preto tieto pojmy nemožno zamieňať. Aj Zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v § 4 ods. 2 používa pojem škoda a nie nemajetková ujma. Tento zákon sa ako celok opiera o úpravu poistnej zmluvy obsiahnutej v Obč. zákonníku, preto občianskoprávnu úpravu v oblasti zodpovednosti za škodu a úpravu poistnej zmluvy skôr dopĺňa a špecifikuje, než ako lex specialis nahrádza. Poukázala pritom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/301/2012, kde bolo konštatované, že ak Zákon o PZP hovorí o pojme škoda, nezahŕňa v sebe aj nemajetkovú ujmu a tým pádom nie je daná pasívna vecná legitimácia poisťovne. Tento výklad bol vyslovený už skôr v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/168/2009 a nebol prelomený ani rozsudkom Európskeho súdneho dvora. Vzhľadom na chýbajúcu vnútroštátnu úpravu má za to, že nárok žalobcov nie je dôvodný, pretože plnenie žalobcom zo strany žalovanej v 1. rade by predstavovalo plnenie bez právneho dôvodu, takže u žalobcov by vzniklo bezdôvodné obohatenie. Vo vzťahu k žalobcom v 3. až 5. rade namietla aj nedostatok aktívnej vecnej legitimácie, a to s poukazom na ust. § 15 Obč. zákonníka. K výške uplatneného nároku žalovaná v 1. rade namietla, že žalobcovia ničím nepreukázali túto výšku, a že ich nárok nebol ničím odôvodnený. Vzniesla voči uplatnenému nároku aj námietku premlčania, pretože ak ide o nárok z titulu škody, tak sa má premlčať v zmysle § 106 Obč. zákonníka a v danom prípade už subjektívna premlčacia lehota uplynula. Žalovaná tiež namietla písomné vyjadrenia žalobcov, ktorými má byť taktiež odôvodňovaná výška majetkovej ujmy, ktoré boli predložené až na pojednávaní dňa 5.3.2019. Tieto vyjadrenia boli vyhotovené v roku 2014, teda bolo povinnosťou žalobcov pripojiť ich k žalobe a nie je zrejmé prečo sú predkladané súdu až po piatich rokoch, teda považujú takýto dôkaz za neprípustný. Namietla tiež, že súd by mal v zmysle § 450 Obč. zákonníka vychádzať aj z majetkových pomerov toho, kto škodu spôsobil a namietla tiež, že nie je dôvod na plnenie z jej strany, pretože žalovaný v 2. rade nerozporuje uplatnenú výšku nároku, ani jeho právny základ, a preto nie je dôvod na plnenie zo strany poisťovne s poukazom na ust. § 5 ods. 2 písm. a/ a c/ Zák. č. 381/2001 Z. z.

3. Žalovaný v 2. rade žiadal žalobu voči nemu zamietnuť, a to z dôvodu, že nie je v spore pasívne legitimovaný, pretože náhrada nemajetkovej ujmy je v tomto prípade krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Aj podľa žalovaného v 2. rade ust. § 4 ods. 2 písm. a/ Zák. č. 381/2001 Z. z. je potrebné vykladať extenzívne tak, že do pojmu náklady pri usmrtení je možné zahrnúť aj náhradu nemajetkovej ujmy. Povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu je teda krytá aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do práva na súkromný a rodinný život pozostalých spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov, v dôsledku čoho je žalovaný v 1. rade nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej z poistno-právneho vzťahu v prípade nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. V zmysle rozsudku súdneho

dvora EÚ vo veci sp. zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2013 je preto akékoľvek znenie slovenského právneho predpisu potrebné vykladať eurokonformným spôsobom v súlade s cieľom implementovaných smerníc. Vnútroštátna úprava, ktorá vylučuje nárok na nemajetkovú ujmu zo systému povinného poistenia je v rozpore s právom Európskej únie. Ak je vodič motorového vozidla zaviazaný podľa vnútroštátneho práva nahradiť akúkoľvek škodu, teda aj nemajetkovú ujmu pozostalým, táto je krytá povinným zmluvným poistením. K tvrdeniam žalovanej v 1. rade uviedol, že žalovaný v 2. rade nárok žalobcov neuznal, iba tvrdí, že tento nárok nerozporuje. Nesúhlasil tiež s tým, že by z jeho strany nedošlo k poskytnutiu súčinnosti, pretože listom z 1.2.2018 požiadal žalovanú v 1. rade, aby dala stanovisko, či súhlasí s uznaním tohto záväzku, avšak žalovaná v 1. rade na tento list nereagovala, a preto z jeho strany ani nedošlo k uznaniu nároku.

4. Z vyjadrení strán sporu, výsluchu žalobcov v 1., 2., 4. a 5. rade, obsahu rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. XXC/XX/XXXX, rodných listov, úmrtného listu, súd zistil nasledovný skutkový stav:

5. Dňa XX.XX.XXXX v čase okolo 3.45 hod. spôsobil žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla značky Z. Z., N. C.-XXX V. nehodu tak, že viedol motorové vozidlo po štátnej ceste I/63 smerom od Komárna na Obec Zemianska Olča, pričom v dôsledku neprimeranej rýchlosti v ľavotočivej zákrute dostal šmyk, prešiel do protismeru, kde sa s vozidlom viackrát prevrátil až vozidlo zostalo stáť na streche. V dôsledku polytraumy bol namieste mŕtvy Z. V., nar. XX.XX.XXXX, ďalšie osoby vo vozidle utrpeli rôzne zranenia. Úmrtie menovaného preukázali žalobcovia aj úmrtným listom. V súvislosti s vyššie popísaným skutkom bol žalovaný v 2. rade uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 157 ods. 1 ods. 2 písm. h/ Trestného zákona. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 23.4.2014. Motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, bolo v čase nehody povinne zmluvne poistené u žalovanej.

6. Žalobcovia boli vo vzťahu k zomrelému blízkymi osobami, keďže žalobcovia v 1. a 2. rade boli jeho rodičia a žalobcovia v 3. až 5. rade boli jeho súrodenci. Tieto skutočnosti žalobcovia preukázali rodnými listami. O vzťahu k zomrelému sa vyjadrili vo svojich výpovediach a predložili súdu aj písomné prehlásenia, ktorých prípustnosť však namietla žalovaná v 1. rade z dôvodu, že neboli predložené v zákonnej lehote.
7. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR v platnom znení každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

8. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

9. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

10. Podľa § 4 ods. 1 Zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (v znení účinnom od 1.10.2013 do 31.3.2015) poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

11. Podľa § 4 ods. 2 cit. zákona poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu
a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,
b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci,
c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo písm. b/ alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,
d) ušlého zisku.

12. Podľa § 5 ods. 2 písm. a/ cit. zákona, ak poistná zmluva neustanovuje inak, poisťovateľ je oprávnený plnenie sčasti alebo úplne odmietnuť, ak poistený bez súhlasu poisťovateľa uzná povinnosť nahradiť

škodu alebo jej časť nad rámec poistného plnenia, ktoré by inak poisťovateľ bol povinný poskytnúť podľa tohto zákona,

13. Podľa § 5 ods. 2 písm. c/ cit. zákona, ak poistná zmluva neustanovuje inak, poisťovateľ je oprávnený plnenie sčasti alebo úplne odmietnuť, ak poistený neposkytne poisťovateľovi potrebnú súčinnosť v súdnom konaní.

14. Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

15. Podľa § 15 ods. 2 cit. zákona na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

16. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (účinného od 1.10.2013 do 31.5.2014) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

17. Podľa § 13 ods. 1 cit. zákona fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

18. Podľa § 13 ods. 2 cit. zákona, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. Podľa článku 1, bodu 2, Smernice Rady (72/166/EAS) z 24.4.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinností poistenia tejto zodpovednosti poškodený „znamená akúkoľvek osobu oprávnenú na náhradu, pokiaľ ide o akúkoľvek škodu spôsobenú motorovými vozidlami“.

20. Podľa článku 3 cit. smernice každý členský štát prijme v súlade s článkom 4 všetky primerané opatrenia, aby zabezpečil, že zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na jeho území je pokrytá poistením. Rozsah krytia zodpovednosti a podmienky tohto krytia sa určia na základe týchto opatrení.

21. Podľa článku 22 smernice Európskeho parlamentu a Rady (2009/103/ES) z 16.9.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti osobnú ujmu a škodu na majetku, ktorú utrpeli chodci, cyklisti a iní nemotorizovaní užívatelia cesty, ktorí sú obyčajne najslabšími účastníkmi nehody by malo pokrývať povinné poistenie vozidla účastného na nehode, kde majú nárok na odškodnenie podľa vnútroštátneho občianskeho práva. Toto ustanovenie nepredurčuje zodpovednosť za škodu alebo úroveň výšky odškodného pri konkrétnej nehode podľa vnútroštátnych právnych predpisov.

22. Podľa článku 36 cit. smernice skutočnosť, že osoba, ktorá utrpela ujmu alebo škodu má priame právo na žalobu proti poisťovni je logickým doplnením určenia takýchto zástupcov a navyše zlepšuje právne postavenie poškodených osôb pri dopravných nehodách vzniknutých mimo členského štátu, v ktorom má taká osoba pobyt.

23. V prejednávanej veci sa žalobcovia domáhajú priznania náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s úmrtím neb. Z. V., pričom nárok uplatňujú s poukazom na ust. § 11 Obč. zákonníka. V zmysle cit. ustanovení Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. V súlade s rozhodovacou praxou súdov SR aj úmrtie rodinného príslušníka spôsobené zavinením inej osoby pri dopravnej nehode je neoprávneným zásahom do práva pozostalých na súkromie a rodinný život. Medzi žalobcami a zomrelým existovali sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci súkromného rodinného života, preto v dôsledku zavineného konania

žalovaného v 2. rade, ktoré ako následok vyvolalo úmrtie menovaného, došlo zároveň k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie týchto osôb, čo je v rozpore s článkom 19 ods. 2 Ústavy SR.

24. Takýmto protiprávnym zásahom bola spôsobená ujma, ktorá či už čiastočne, alebo úplne bráni napĺňať citové potreby pozostalých, ktorým tak vznikla nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru, t. j. sféry osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj emocionálna sféra. Pri úmrtí jedného z členov rodiny pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo formu šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva s blízkou osobou. Takýto zásah do osobnostnej sféry fyzickej osoby spôsobený konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Obč. zákonníka.

25. Medzi stranami neboli sporné okolnosti, za ktorých došlo k úmrtiu Z. V. ani to, že za vzniknutú dopravnú nehodu zodpovedá žalovaný v 2. rade. Taktiež nebolo sporné, že v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, poistené u žalovanej v 1. rade. Taktiež nebol spochybňovaný ani blízky príbuzenský vzťah žalobcov k zomrelému. Žalovaný v 2. rade v rámci obrany namietal nedostatok svojej pasívnej legitimácie, inak nároky žalobcov nerozporoval. Žalovaná v 1. rade namietala predovšetkým nedostatok svojej pasívnej legitimácie, keď vychádzala z toho, že nároky na náhradu nemajetkovej ujmy nemajú byť kryté povinným zmluvným poistením. Okrem toho spochybnila aj aktívnu legitimáciu žalobcov v 3. až 5. rade, vzniesla voči uplatnenému nároku námietku premlčania. Dôvod na plnenie z jej strany nie je daný ani s poukazom na § 5 ods. 2 písm. a/ písm. c/ Zák. č. 381/2001 Z. z. a namietala tiež výšku uplatneného nároku a poukazovala na potrebu aplikácie ust. § 450 Obč. zákonníka.

26. V súvislosti s námietkou nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného v 2. rade súd konštatuje, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, a to tak z tvrdení strán, ktoré neboli sporné, ako aj z predloženého rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. XXT/XX/XXXX-XXX zo dňa XX.X.XXXX, že práve v dôsledku protiprávneho konania žalovaného došlo k usmrteniu neb. Z. V.. V zmysle § 420 ods. 1 Obč. zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Z uvedeného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že zodpovednosť žalovaného v 2. rade za vzniknutý zásah do osobnostných práv žalobcov, ktorý vznikol v súvislosti s porušením právnej povinnosti, je daná a z tohto dôvodu je žalovaný v 2. rade pasívne legitimovaný v súvislosti s nárokmi uplatnenými žalobcami. Ust. § 15 ods. 1 Zák. č. 381/2001 Z. z. umožňuje poškodenému uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, avšak uvedené zákonné ustanovenie nevylučuje zároveň zodpovednosť samotného škodcu, čo znamená, že poškodený sa môže domáhať uplatnenia svojich nárokov aj voči škodcovi.

27. Žalovaná v 1. rade taktiež namietala nedostatok svojej pasívnej legitimácie. V konaní nebolo sporné, že žalovaná v 1. rade bola poisťovateľom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda. S poukazom na ust. § 15 ods. 1 Zák. č. 381/2001
Z. z. je zrejmé, že poškodený môže uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Z tohto ustanovenia je teda daná aj pasívna legitimácia žalovanej v 1. rade v tomto spore. Žalovaná v 1. rade namieta, že povinné zmluvné poistenie sa nevzťahuje na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaná v 1. rade v tomto smere poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3Cdo/301/2012, 4Cdo/168/2009), v ktorých NS SR konštatoval, že náhradu nemajetkovej ujmy nemožno zahrnúť pod pojem škoda. Je potrebné uviesť, že v tomto smere došlo k posunu v rozhodovacej činnosti NS SR, o čom svedčí aj rozsudok NS SR sp. zn. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.7.2017, v ktorom sa aj NS SR pripojil k extenzívnemu výkladu pojmu škoda a konštatoval, že medzi nároky kryté povinným zmluvným poistením spadá aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Obdobným spôsobom túto otázku posúdil aj Ústavný súd SR (napr. nález III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016).

28. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci sp. zn. C-22/12 rozhodol, že článok 3 ods. 1 Smernice Rady 72/166/EHS z 24.4.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinností poistenia v tejto zodpovednosti, článok 1, ods. 1/ a 2/, druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11.5.2005 a článok 1, prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14.5.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobnú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné

poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám, obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

29. V cit. rozhodnutí Súdny dvor EÚ okrem iného konštatoval (bod 47), že vzhľadom na odlišnosti medzi rôznymi jazykovými verziami článku 1 ods. 1 druhej smernice a článku 1 prvého odseku tretej smernice, ako aj na cieľ, ktorý tri uvedené smernice chránia, treba uviesť, že pod pojem ujma na zdraví patrí akákoľvek ujma, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú ako aj psychickú traumu. V bode 49 Súdny dvor EÚ konštatoval že pojmy „ujma na zdraví“ alebo „osobná ujma“ dopĺňajú pojem „škoda na majetku“ a je potrebné pripomenúť, že uvedené ustanovenia a smernica sa snažia najmä o posilnenie ochrany obetí, preto je potrebné uplatniť extenzívny výklad uvedených pojmov. Taktiež Súdny dvor EÚ konštatoval (bod 55), že členské štáty majú zaručiť, aby náhrada škody podľa ich vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci osôb, ktoré sa stali obeťami dopravnej nehody bola krytá povinným poistením v určitých minimálnych sumách určených v článku 1 ods. 2 druhej smernice.

30. Podľa názoru súdu z cit. rozhodnutia Súdneho dvora EÚ jednoznačne vyplýva, že povinné zmluvné poistenie sa má vzťahovať aj na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí za predpokladu, že je preukázaná zodpovednosť poisteného za škodu a uplatnenie nemajetkovej ujmy umožňuje vnútroštátne právo. V ust. § 4 ods. 2 Zák. č. 381/2001 Z. z. sú upravené nároky poškodených, ktoré boli spôsobené v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla. Je pravdou, že medzi týmito nárokmi nie je uvedený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pre pozostalé osoby, avšak ako poukázal Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí, aj takáto forma náhrady škody má byť krytá povinným poistením, pričom tento záver nemôže spochybniť ani okolnosť, že ustanovenia upravujúce nemajetkovú ujmu patria do tej časti Obč. zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti, a ktorá je nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova.

31. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že pre posúdenie okolnosti, či povinné zmluvné poistenie sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy je podstatné, či vnútroštátne právo umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy pre pozostalé osoby bez ohľadu na to, či toto právo je upravené v ustanoveniach týkajúcich sa náhrady škody alebo v inej časti Obč. zákonníka. Keďže vnútroštátne právo Slovenskej republiky umožňuje s poukazom na ust.
§ 11 a 13 Obč. zákonníka priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy pozostalým osobám, za eurokonformný výklad, prihliadajúc pritom na zmysel a cieľ smerníc Rady týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za prevádzku motorových vozidiel, možno považovať taký výklad pojmov náhrada škody, resp. škoda na zdraví, ktorý v sebe zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy. Nakoniec aj poistený uzatvára zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel s legitímnym očakávaním, že v prípade, ak prevádzkou motorového vozidla vznikne akákoľvek škoda v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, tak túto na základe poistnej zmluvy uhrádza poisťovňa. Podľa názoru súdu výklad, ktorý by pripúšťal, že z povinného zmluvného poistenia bude uhradená iba škoda na majetku, prípadne škoda na zdraví, ktorá je v porovnaní s náhradou nemajetkovej ujmy v podstatne nižšom rozsahu by bol v rozpore s cieľom vyššie citovaných smerníc, a to aj z dôvodu, že vymáhanie nemajetkovej ujmy by sa pre poškodených stalo oveľa ťažšie dostupným.

32. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj cit. články smerníc súd dospel k záveru, že povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je upravená vo vnútroštátnom práve, i keď nie je obsiahnutá priamo v Zák. č. 381/2001 Z. z. Z tohto dôvodu teda poškodený, ktorým je v zmysle článku 1 bodu 2 Smernice Rady (72/166/EHS) akákoľvek osoba oprávnená na náhradu, pokiaľ ide o akúkoľvek škodu spôsobenú motorovými vozidlami, sa v zmysle § 15 ods. 1 cit. zákona, môže domáhať uplatnenia nároku priamo voči poisťovateľovi, z čoho možno vyvodiť, že pasívna legitimácia žalovanej v 1. rade je daná aj v prejednávanej veci. Podľa názoru súdu zo strany žalovanej neboli preukázané ani okolnosti upravené v § 5 ods. 2 Zák. č. 381/2001 Z. z., ktoré by oprávňovali žalovanú v 1. rade úplne alebo sčasti odmietnuť plnenie, pretože nebolo preukázané, že by žalovaný v 2. rade bez jej súhlasu uznal povinnosť nahradiť škodu alebo jej časť nad rámec poistného plnenia a tiež nebolo preukázané, že by žalovanej v 1. rade neposkytol potrebnú súčinnosť. Žalovaný v 2. rade jednoznačne uviedol, že nárok žalobcov neuznal,

pretože sa žalovaná v 1. rade nevyjadrila k jeho listu. Za uznanie nároku nemožno považovať vyjadrenia žalovaného v 1. rade, ktorý nerozporoval výšku uplatneného nároku, a to v konaní, kde samotná žalovaná v 1. rade napádala nároky uplatnené žalobcami.

33. Žalovaná v 1. rade namietla aj aktívnu legitimáciu žalobcov v 3. až 5. rade, a to s poukazom na ust. § 15 Obč. zákonníka, v zmysle ktorého po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom. Súd túto argumentáciu nepovažoval za dôvodnú, pretože ust. § 15 Obč. zákonníka vymedzuje okruh osôb, ktoré sú oprávnené uplatňovať nároky na ochranu osobnosti za dotknutú osobu, ktorá zomrela. Cit. zák. ustanovenie je teda možné aplikovať iba na prípady, keď dotknutá osoba už nežije, avšak neoprávneným konaním došlo k zásahu práva na ochranu jej osobnosti. V danom prípade si však všetci žalobcovia uplatňujú nároky, ktoré vznikli zásahom do ich práva na súkromný a rodinný život vyplývajúce z § 11 Obč. zákonníka, teda nesporne žalobcovia majú aktívnu legitimáciu v prejednávanom spore.

34. Žalovaná v 1. rade vzniesla voči uplatneným nárokom aj námietku premlčania, ktorú odôvodňovala tým, že ak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa považuje za škodu a je krytý povinným zmluvným poistením, tak sa má premlčuje v lehote vyplývajúcej z ust. § 106 Obč. zákonníka. Podľa žalovanej v 1. rade by sa uplatnený nárok žalobcov mal premlčovať tak v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe a najneskôr v rámci objektívnej premlčacej doby. Otázka premlčania nárokov z titulu nemajetkovej ujmy bola už riešená vo viacerých rozhodnutiach NS SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/194/2011 alebo rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/265/2009), z ktorých vychádzajú súdy pri svojej rozhodovacej činnosti. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že na premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa vzťahuje výlučne všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorej počiatok plynutia je viazaný na okamih, keď došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Z ust. § 15 ods. 2 Zák. č. 381/2001 Z. z. vyplýva, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. Z cit. zák. ustanovenia je teda zrejmé, že pri každom uplatnenom nároku z titulu škody spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel sa uplatnený nárok premlčuje v rovnakej lehote voči poisťovni ako keby bol uplatnený voči osobe, ktorá škodu spôsobila. Z uvedeného zák. ustanovenia však nemožno vyvodiť, že by sa nárok, ktorý sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, v prípade ak je uplatnený voči poisťovni, mal uplatniť v kratšej lehote ako pripúšťa Obč. zákonník pre prípad, že by si poškodený uplatnil nárok priamo proti škodcovi. Ust. § 106 ods. 1 Obč. zákonníka upravuje premlčaciu lehotu iba ohľadom nárokov, ktoré sú systematicky zaradené v VI. časti Obč. zákonníka. Nároky uplatnené na základe § 11 a nasl. Obč. zákonníka sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote upravenej v ust. § 101 Obč. zákonníka. V danom prípade k neoprávnenému zásahu došlo dňom XX.XX.XXXX, a keďže žaloba bola podaná dňom 21.12.2016, k premlčaniu nároku žalobcov nedošlo, pretože žaloba bola podaná skôr, ako uplynula premlčacia doba.

35. Žalovaná v 1. rade v rámci obrany namietala aj proti výške uplatneného nároku, pričom tvrdila, že žalobcovia nepreukázali zásah do osobnostných práv. Podľa žalovanej v 1. rade z výpovedí žalobcov vyplynulo iba to, že svoj nárok odvodzujú od toho, čo zomrelý mohol dosiahnuť, t. j. vyčísľujú určitú finančnú ujmu. Žalobcovia sa k rozsahu neoprávneného zásahu do ich osobnostných práv vyjadrili vo svojich výpovediach a na pojednávaní dňa 5.3.2019 boli právnym zástupcom žalobcov predložené aj ich písomné vyjadrenia, ktoré boli vyhotovené v roku 2014. Žalovaná v 1. rade namietla neprípustnosť týchto predložených dôkazov z dôvodu, že žalobcom neboli predložené včas, keďže tieto prehlásenia existovali už v čase, keď bola podaná žaloba. V zmysle ust. § 132 ods. 3 Zák. č. 161/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok v platnom znení má žalobca povinnosť priložiť dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Je možné teda súhlasiť so žalovanou v 1. rade, že tieto dôkazy mali žalobcovia pripojiť už k žalobe, avšak žalobcovia nezdôvodnili prečo tieto prehlásenia neboli pripojené k žalobe, preto súd na tieto predložené dôkazy neprihliadol.

36. Napriek tomu, že súd neprihliadal na predložené písomné prehlásenia, dospel k záveru, že žalobcovia v dostatočnom rozsahu preukázali, že došlo k zásahu do ich osobnostných práv. Z výpovedí žalobcov v 1., 2., 4. a 5. rade vyplynulo, že žili so zomrelým v spoločnej domácnosti a ich vzťahy k zomrelému boli harmonické, pevné a stabilné. Žalobcovia tvorili so zomrelým plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. V tomto smere zo strany žalovaných neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by tieto tvrdenia spochybňovali. Pokiaľ žalovaná v 1. rade má dojem, že žalobcovia si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyčísľujú ako určitú ujmu, ktorú by mohli dosiahnuť,

ak by neb. Z. V. žil. Je potrebné poukázať na okolnosť, že tieto odpovede žalobcov nasledovali po otázkach právneho zástupcu žalovanej v 1. rade akým spôsobom si vyčíslili výšku nemajetkovej ujmy, avšak všetci žalobcovia uvádzali, že je ťažké vyčísliť ujmu.

37. Nepochybne smrť blízkej osoby je pre pozostalých veľmi traumatizujúca udalosť. V okamihu, keď niekto svojim neoprávneným konaní spôsobil smrť fyzickej osoby, došlo k zásahu do jednej z najdôležitejších hodnôt spoločnosti. Medzi blízkymi osobami existujú vzájomné sociálne, morálne, kultúrne a citové väzby vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, preto ak dôjde k úmrtiu jednej z týchto fyzických osôb zavinením inej osoby, považuje sa takéto konanie za neoprávnený zásah do práva na súkromie ostatných osôb tvoriacich spoločenstvo. Právo na súkromie totiž zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťahy s inými osobami najmä v citovej oblasti tak, aby fyzická osoba mohla rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť. V prípadoch keď došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov a chráneného ust. § 11 Obč. zákonníka, ktorého súčasťou je aj rodinný život je z objektívneho hľadiska strata jedného z členov spoločenstva nenapraviteľnou ujmou, ktorá stíha jeho zostávajúcich členov. Vzhľadom na neodstrániteľnú ujmu morálna satisfakcia nie je postačujúca, a preto má pozostalý právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

38. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd s poukazom na ust. § 13 ods. 3 Obč. zákonníka prihliada predovšetkým na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Nepochybne smrť blízkej osoby je možné ťažko vyčísliť peniazmi, a teda určiť ekvivalentnú náhradu. V takomto prípade náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje len určitú satisfakciu, ktorej úlohou je iba do istej miery odškodniť stratu pozostalým, resp. zmierniť následky neoprávneného zásahu do práva na súkromie a rodinný život. Súd musí skúmať predovšetkým intenzitu neoprávneného zásahu, pretože v zásade platí, že čím závažnejšia je ujma čo do svojej intenzity a trvania, tým vyššie by malo byť aj primerané zadosťučinenie.

39. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase dopravnej nehody mal neb. Z. V. 27 rokov a so všetkými žalobcami žil v spoločnej domácnosti. Z výpovede žalobkyne v 1. rade, čo potvrdzoval aj žalobca v 2. rade, vyplynulo, že im zomrelý im pomáhal či už finančne, alebo rôznymi prácami. Mali veľmi dobré vzťahy, čo taktiež ohľadom svojich vzťahov uviedli žalobcovia v 4. a 5. rade - súrodenci žalovaného. Z výpovedí všetkých žalobcov vyplynulo, že ich správa o smrti ťažko zasiahla a nevedeli sa s tým vyrovnať. Na základe týchto výpovedí možno konštatovať, že medzi žalobcami a zomrelým boli vytvorené normálne citové a rodinné väzby. Pokiaľ žalovaná v 1. rade namietala, že súd by mal aplikovať aj ust. § 450 Obč. zákonníka a zohľadniť aj osobné a majetkové pomery na strane žalovaného . Je potrebné uviesť, že k otázke dopadu osobných a majetkových pomerov pôvodcu neoprávneného zásahu na priznané výšku nemajetkovej ujmy už zaujala judikatúra súdov stanovisko tak, že táto skutočnosť nemá vplyv na priznanú výšku nemajetkovej ujmy, na ktorú majú vplyv iba okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/139/2011). Súd teda nemôže určovať výšku nemajetkovej ujmy v závislosti od osobných a majetkových pomerov pôvodcu zásahu, pretože by mohlo dôjsť k diskriminácii pozostalých osôb pri určení náhrady nemajetkovej ujmy. Taktiež aplikácia ust. § 450 je možná iba v prípade nárokov upravených v VI. časti Obč. zákonníka. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd aplikuje voľnú úvahu, pričom vychádza z vyššie uvedených okolností prípadu.

40. Podľa názoru súdu nie je pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy možná ani aplikácia Zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, pretože ide o špecifickú formu jednorazového odškodnenia, ktorú nemožno analogicky použiť aj na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá má svoju osobitnú úpravu v § 13 Obč. zákonníka. Uvedené zákonné ustanovenie nestanovuje žiadne limity a súd musí stanoviť výšku nemajetkovej ujmy po zohľadnení kritérií vyplývajúcich z § 13 ods. 3 Obč. zákonníka. Z tohto dôvodu súd vždy musí vyhodnotiť osobitné okolnosti prípadu.

41. Vychádzajúc z výpovedí žalobcov a ďalšieho vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že úmrtím poškodeného v dôsledku dopravnej nehody došlo k pretrhnutiu úzkych a rodinných väzieb žalobcov, čo predstavuje zásah do ich práva na súkromný a rodinný život. Dokazovaním neboli vyvrátené tvrdenia žalobcov, ktoré nasvedčujú tomu, že medzi zomrelým a žalobcami boli vytvorené silné citové väzby a harmonické vzťahy a teda neoprávnený zásah do týchto väzieb možno hodnotiť ako zásah výraznej intenzity. Aj vo vzťahu k žalobkyni v 3. rade, ktorá vzhľadom na svoj zdravotný stav nie je schopná samostatne sa zastupovať, možno hovoriť o vážnom zásahu a podľa názoru súdu nie je

dôvodné, aby vzhľadom na svoj zdravotný stav bola vyňatá z priznania náhrady nemajetkovej ujmy, keďže aj ona je súčasťou rodinného spoločenstva, ktoré bolo dotknuté neoprávneným zásahom. S prihliadnutím na okolnosti, za ktorých došlo k dopravnej nehode, vek zomrelého v čase nehody a jeho vzťah k žalobcom súd priznal žalobcom v 1. a 2. rade (rodičom zomrelého) náhradu nemajetkovej ujmy po 7.000,-- eur a žalobcom v 3. až 5. rade (súrodencom zomrelého) po 5.000,-- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

42. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

43. Žalobcovia žiadali priznať aj úrok z omeškania z uplatnenej nemajetkovej ujmy, a to odo dňa podania žaloby. V zmysle cit. zák. ustanovenia právo požadovať popri plnení aj úroky z omeškania má veriteľ voči dlžníkovi, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu a dlžníkovi nevznikla povinnosť platiť poplatok z omeškania. Zákon teda právo na úroky z omeškania spája len so záväzkovými právnymi vzťahmi, z ktorých vzniká veriteľovi právo na plnenie a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Právny vzťah medzi pôvodcom neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby a touto osobou, ktorého obsahom je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, však nie je záväzkovým právnym vzťahom, a preto na tento vzťah nemožno ani aplikovať cit. zák. ustanovenie. V prípade nároku na nemajetkovú ujmu výška tohto nároku nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a závisí na úvahe súdu, teda podľa názoru súdu obdobne ako pri mimoriadnom zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia povinnosť plniť vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, a preto sa povinná osoba nemôže odstať do omeškania so splnením povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia, ktorým je takáto povinnosť uložená. Z tohto dôvodu súd aj v tejto časti žalobu zamietol.

44. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Aj keď v danom prípade bola sčasti zamietnutá žaloba ohľadom uplatnených nárokov, tak je potrebné zohľadniť, že ide o nároky, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu a aj v takomto konaní je potrebné aplikovať zásadu úspechu vo veci. Pri nárokoch na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zásahov do osobnostných práv sa za zákonné rozhodnutie považuje to, že do práv žalobcov bolo zasiahnuté a výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Keďže žalobcovia mali plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto ich procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu, je potrebné ich považovať za plne procesne úspešných. Takýto názor zaujala aj rozhodovacia prax súdov (napr. rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/191/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/141/2018). Z týchto dôvodov súd priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu
100 % s tým, že ako vyplýva aj z rozhodnutí, na ktoré poukázal súd, pri výpočte trov konania sa bude vychádzať z prisúdenej istiny vo vzťahu k jednotlivým žalobcom. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku nebude plnená dobrovoľne, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).